

چهره‌ای راهبردی و ماندگار

دکتر مینوچهر به دلیل فعالیت‌های برجسته‌اش در حوزه مهندسی هسته‌ای، به‌عنوان یکی از دانشمندان سرآمد این حوزه شناخته می‌شد. او به دلیل تعهد به ارزش‌های علمی و دینی، از سوی همکاران و دانشجویان به‌عنوان فردی متدین، مخلص و دارای پشتوانه علمی قوی توصیف شده است. شانه‌به‌شانه دکتر ذوالفقاری، در جنبه‌های مختلف پروژه‌های ملی، نقش آفرین و پیشتاز بود و اعتقاد داشت: «خود کفایای علمی، شرافت یک ملت است» و برای آن، از هیچ کوششی دریغ نکرد. تعامل عمیق با صنعت، حضور پررنگ در کمیته‌های تخصصی و سعی فراوان برای بومی‌سازی دانش هسته‌ای، از دکتر چهره‌ای راهبردی و ماندگار ساخت.

دکتر مینوچهر، پژوهش‌های گسترده‌ای در زمینه افزایش ایمنی و بهره‌وری نیروگاه‌های هسته‌ای انجام داد. او مقالات متعددی در مجلات معتبر داخلی و خارجی منتشر کرد. این پژوهش‌ها نه‌تنها به ارتقای دانش فنی در حوزه هسته‌ای کمک کرد، بلکه به بومی‌سازی فناوری‌های پیشرفته در ایران هم منجر شد. مینوچهر با تمرکز بر طراحی سوخت‌های پیشرفته و شبیه‌سازی‌های هسته‌ای، گام‌های مهمی در جهت خودکفایای علمی و صنعتی ایران برداشت.

مخالفت با پذیرش پروتکل الحاقی

دکتر مینوچهر یکی از معدود دانشمندانی بود که در گفت‌وگویی در دهه ۸۰، به‌صراحت با پذیرش پروتکل الحاقی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی مخالفت کرد. او معتقد بود که این پروتکل به حاکمیت ملی ایران خدشه وارد می‌کند و به دشمنان اجازه دخالت در فعالیت‌های علمی و صنعتی کشور را می‌دهد. او قطعنامه شورای احکام و پروتکل الحاقی را ناقض حاکمیت ملی می‌دانست. خواسته‌های آژانس، مانند دسترسی نامحدود به تأسیسات هسته‌ای و ارائه گزارش‌های دقیق را تحقیرآمیز توصیف می‌کرد.

او می‌گفت: «تکنولوژی هسته‌ای، یک علم است و علم، چه علم هسته‌ای باشد و چه علم دیگری، باید برای دستیابی به آن تلاش کرد و این، حق طبیعی هر ملتی است. در علم، بحث صلح‌جویی و جنگ طلبی مطرح نیست. فرض کنید یک مهندس معدن می‌خواهد آهن استخراج کند، آیا می‌شود به او گفت که شما با آهن می‌خواهی چاقو درست کنی و آدم بکشی؟ پس استفاده تو از آهن، غیر صلح‌جویانه است و اجازه استخراج آهن ندار! در علم هسته‌ای هم همین‌طور است. شما اول باید به تکنولوژی هسته‌ای دست پیدا کنی تا بعد درباره نحوه استفاده از آن تصمیم بگیری. با کمک علم هسته‌ای می‌توانید راکتور بسازید و می‌توانید بمب هم بسازید. ما در پی رسیدن به علم و تکنولوژی هسته‌ای هستیم و این برای غربی‌ها خوشایند نیست که ملتی در پی دستیابی به تکنولوژی هسته‌ای باشد.»

«گر قرار است به یک تکنولوژی دست یابیم، باید پای عواقبش بایستیم. ما اگر بخواهیم یک IC معمولی بسازیم و این IC به منافع کسی لطمه بزند، نمی‌گذارند، تا چه برسد که بخواهیم به تکنولوژی هسته‌ای دست یابیم.»

به باور دکتر مینوچهر، ما از نظر تکنولوژی، به سرعت در حال پیشرفت هستیم. به تکنولوژی غنی‌سازی رسیده‌ایم و به سرعت می‌توانیم آن را کامل کنیم و بدون کمک خارجی‌ها، قادر به ساخت راکتور هسته‌ای هستیم. ایران می‌خواهد کشوری سرفراز باشد و این مهم‌ترین مسئله برای مردم است. فرزندان آینده این مملکت می‌خواهند به‌عنوان انسان مستقل زندگی کنند. کشورهای اروپایی به دنبال منافع خودشان هستند. آمریکا هم دنبال منافع خودش است. او زور می‌گوید و این ما هستیم که نباید تسلیم زور بشویم.

سایه جنگ هیچ‌وقت کمرنگ نمی‌شود

دکتر مینوچهر با ملاحظه شرایط محیطی پیرامون کشورمان، خوب در یافته بود که با این وضع، به هر حال تهدید جنگ وجود دارد؛ چون این‌ها نمی‌توانند بنشینند تا شما تکنولوژی هسته‌ای داشته باشید. ما هم این توانایی را داریم که بچینیم و متکسوت نخوریم. تجربه و تاریخ نشان داده که اگر ملتی بخواهد بایستد، هیچ کشوری نمی‌تواند آن را شکست دهد. دوران هشت‌ساله دفاع مقدس هم همین‌طور بود. اکنون هم شرایط همان‌طور است و ما باید از موضع قدرت حرف بزنیم تا هیچ کشوری جرأت نکند مانع فعالیت‌های ما بشود. ما دیگر آن کشوری نیستیم که برتقالش را از اسرائیل می‌آورد و گندمش را از آمریکا. ما اگر در جنگ برای ساخت سلاح مشکل داشتیم، اکنون در سطحی استانداردیم که موشک می‌سازیم. تکنولوژی هسته‌ای در جهت برای کشور بسیار ارزشمند است. میزان آلودگی و خطرش هم نسبت به آنچه در سیستم‌های فسیلی امروز است، خیلی کمتر است. دود ندارد و محیط زیست را آلوده نمی‌کند و مقدار خطر را دیراکیونته‌اش هم بسیار پایین است. انرژی هسته‌ای، منبع انرژی بسیار سالمی است.

بنیان‌گذاری ساختارهای آموزشی و پژوهشی نوین دکتر مینوچهر از سال ۱۴۰۱ ریاست دانشکده مهندسی هسته‌ای دانشگاه شهید بهشتی را بر عهده گرفت. او ساختارهای آموزشی و پژوهشی نوینی را در این دانشکده بنیان نهاد و نقش کلیدی در تربیت متخصصان جوان و متعهد برای صنعت هسته‌ای ایران ایفا کرد. او همچنین سردبیر فصلنامه فناوری و انرژی هسته‌ای بود و در تدوین سیاست‌های کلان صنعت هسته‌ای کشور، نقش مشورتی مؤثری داشت.

مینوچهر پژوهش‌های گسترده‌ای در زمینه افزایش بهره‌وری و ایمنی نیروگاه‌های هسته‌ای انجام داده بود و مقالات علمی متعددی در مجلات معتبر ملی و بین‌المللی از او به چاپ رسیده است. او دارای چهار مقاله کنفرانسی و شش مقاله ژورنالی در مجلات داخل کشور بود. مقالات او در همایش‌ها و نشریه‌های ملی و بین‌المللی، پشتوانه‌ای علمی ایفا کرد. او توسعه دانش بومی، افزایش ایمنی و اثربخشی نیروگاه‌های هسته‌ای و نمادی از پویایی علمی ایران.

دکتر مینوچهر طی سال‌هایتمادی فعالیت‌های پژوهشی زیادی انجام داده است که مهم‌ترین آنها عبارت‌اند از:

همکاری مستقیم علمی با نخیه‌ترین پژوهشگران کشورهای مختلف طی ۱۱ سال

بیشترین همکاری علمی با دکتر احمد رضا ذوالفقاری در انتشار سه مقاله مشترک

موضوعات اصلی مقالات منتشر شده دکتر مینوچهر، شامل غلاف سوخت، آزمون غیرمخرب جریان‌های گردابی و نرم‌افزار CST Studio Suite بود که همگی نشانگر تمرکز او بر فناوری‌های نوین و نوآورانه در حوزه هسته‌ای است.

ثمره این تلاش‌ها، دریافت عناوینی چون استاد نمونه کشوری، پژوهشگر برتر دانشگاه شهید بهشتی، نشان درجه یک علمی از رئیس‌جمهور و جایزه علامه طباطبایی بود. همه این افتخارات در نزد او، بیش از هر چیز، نشانی بر تکلیف و تعهد بیشتر به ایمان و ایران بود.

مدیر دلسوز انقلابی

مینوچهر یکی از پیشتازان استفاده از روش‌های عددی و محاسباتی در مطالعه رفتار میله‌های سوخت، قلب راکتورها و تعاملات داخلی آنها بود. این رویکرد شامل استفاده از روش اجزاء محدود (FEA) برای تحلیل ترمومکانیکی میله‌های سوخت و استفاده از دینامیک مولکولی در مطالعه مواد هسته‌ای و همچنین بهره‌بردن از روش بدون مش (Meshless Methods) و تابع‌های شعاعی (RBF) در حل معادله

روایتی از زندگی دانشمند شهید هسته‌ای، عبدالحمید مینوچهر

سرآمد در علم و اخلاق بود

فاطمه بهمنی نیا

دکتر عبدالحمید مینوچهر، ۱۶ خرداد سال ۱۳۴۱ در نورآباد ممسنی استان فارس دیده به جهان گشود. سه‌چهار ساله بود که با تبعید آیت‌الله مدنی به این شهر، شیفتگان معرفت مأمنی یافتند و ایشان نیز در همان فضای دینی و انقلابی رشد کرد و هم‌زمان تحصیلات علمی خود را در داخل و خارج کشور پی گرفت و به‌عنوان عضو هیئت علمی و ریاست دانشکده مهندسی هسته‌ای دانشگاه شهید بهشتی تهران، منشأ خدمات فراوانی به ایران اسلامی شد. او در علم و اخلاق سرآمد بود و در پیشرفت علمی کشور در بخش هسته‌ای بسیار مؤثر بود و شاگردان زیادی را برای تضمین تداوم جیش علمی کشور در بخش هسته‌ای تربیت کرد. وی در عین گمنامی نزد عامه مردم، چهره‌ای شناخته‌شده در مجامع علمی داخل و خارج کشور بود تا اینکه در ۲۳ خردادماه، بهدست رژیم جنایتکار و بدنام صهیونیستی به شهادت رسید و در تاریخ ایران ماندگار شد. عبدالحمید شانزده‌ساله بود که انقلاب اسلامی به پیروزی رسید؛ روزهایی که جهشی دیگر را برای شهر او به همراه داشت. با پایان یافتن دوران مدرسه، راهی دانشگاه شد. مسیر زندگی‌اش را به سوی تحصیل و پژوهش در مهندسی هسته‌ای هدایت کرد. او که کارشناسی و کارشناسی ارشد خود را در رشته فیزیک در یافت کرده بود، خیلی زود با توجه به نیاز کشور در زمینه دانش هسته‌ای، از سوی جمهوری اسلامی ایران راهی روسیه شد و تحصیلاتش را در رشته مهندسی هسته‌ای ادامه داد و مدرک دکترای خود را از دانشگاه مسکو در یافت کرد. به ایران بازگشت و به تدریس در دانشکده مهندسی هسته‌ای دانشگاه شهید بهشتی مشغول شد. در این دانشگاه با دکتر احمد رضا ذوالفقاری، دیگر دانشمند هسته‌ای کشور آشنا شد و این آشنایی، زمینه همکاری‌های بیشتر آن دو را تا هنگام شهادت‌شان در پی داشت؛ همکاری‌هایی که در کنار پژوهش‌های بسیار ارزشمند، به‌ویژه از سال ۱۳۹۰ به بخش آموزش نیز می‌پرداخت و از این رو، هر دو شهید را دارای جایگاه بسیار برجسته‌تری در زمینه آموزش دانش هسته‌ای می‌دانند. منابع جهانی مانند «Christian Post»، دکتر مینوچهر را یکی از چهره‌های کلیدی برنامه هسته‌ای ایران، به‌ویژه در زمینه طراحی سوخت‌های پیشرفته هسته‌ای می‌شناسند.

به‌بینه‌سازی فرانکس آزمون و شناسایی ناپیوستگی‌ها در سوخت هسته‌ای اختصاص داشت. در یکی از مقالات قدیمی‌تر، به مدل‌سازی انتشار آلاینده‌های جوی با استفاده از نرم‌افزار AERMOD و روش‌های بی‌سری (Monte Carlo Markov Chain) پرداخته و

این مسئله، نشان‌دهنده تنوع دیدگاه علمی و ارتباط دانش هسته‌ای با مسائل زیست‌محیطی بود.

مینوچهر در طول سال‌ها با محققان متعددی در دانشگاه‌ها و مراکز تحقیقاتی داخلی همکاری داشته و همچنین حضورش در کنفرانس‌های

داخلی و بین‌المللی و همکاری با جوانان پژوهشگر، نشان‌دهنده نقش معلمی و راهنمایی او در جامعه علمی ایران بود. مینوچهر و ذوالفقاری هر دو در پروژه‌های ملی و راهبردی مرتبط با توسعه فناوری هسته‌ای ایران مشارکت فعال داشتند و تلاش‌های بی‌وقفه‌ای در جهت خودکفای علمی و فنی کشور در این حوزه انجام دادند. حضور مؤثر در کمیته‌های تخصصی، ارتباط با صنعت هسته‌ای و تلاش برای بومی‌سازی دانش فنی، از جمله خدمات ارزنده آنها محسوب می‌شود.

دکتر عبدالحمید مینوچهر به گفته همکارانش، فردی متدین، مخلص و اهل ذکر و ششوع بود و روزهای بسیاری از سال را روزه می‌گرفت. این ویژگی‌ها، او را به الگویی برای دانشجویان و اساتید تبدیل کرده بود و از این جهت می‌توانست الگویی مناسب در تربیت اخلاقی و علمی دانشجویان باشد. دکتر نه‌تنها در حوزه علمی، بلکه در تربیت اخلاقی و فرهنگی دانشجویان نیز تأثیرگذار بود و به‌عنوان شخصیتی فراجناحی شناخته می‌شد.

گلوله‌ها در خانه عاشق گمنام

دکتر مینوچهر، در سال‌های اخیر هدف تهدیدات دشمنان ایران بود. او در تاریخ ۲۳ خرداد ۱۴۰۴، در جریان حمله تروریستی رژیم صهیونیستی به تهران، به همراه همسرش در منزل شخصی‌اش در منطقه ستارخان تهران به شهادت رسید. دکتر در سال‌های جوانی با دختری از خطه شمال به نام مریم حجاری دوباسری ازدواج کرد. او که در رشته دندان‌پزشکی تحصیل می‌کرد، بعد از پایان تحصیلات به‌عنوان یک دندان‌پزشک موفق در تهران، شروع به فعالیت کرد. خانم حجاری،

دکتر مینوچهر یکی از معدود دانشمندانی بود که در گفت‌وگویی در دهه ۸۰، به‌صراحت با پذیرش پروتکل الحاقی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی مخالفت کرد. او معتقد بود این پروتکل به حاکمیت ملی ایران خدشه وارد می‌کند و به دشمنان اجازه دخالت در فعالیت‌های علمی و صنعتی کشور را می‌دهد

زنی صبور و مهربان بود که در تمام سختی‌ها و مشکلات شغل سنگین و پر تلاطم دکتر مینوچهر، یار و یاروری فداکار بود. او دومین شهید خانواده خود شد. نخست، برادرش رضا در دوران دفاع مقدس جان فدا کرد و اکنون خود مریم، در کنار همسرش، با هویت علمی و چهره‌ای فرهنگی قربانی دشمنان علم و استقلال ایران شد. تصاویر منتشر شده از این حادثه، عمق فاجعه و خسارت وارده را نشان می‌داد. این ترور، بخشی از سلسله اقدامات رژیم صهیونیستی علیه دانشمندان هسته‌ای ایران بود که با هدف تضعیف توان علمی و فناوری کشور انجام شد. دکتر عبدالحمید مینوچهر، به‌عنوان یکی از برجسته‌ترین دانشمندان هسته‌ای ایران، با زندگی و شهادتش، نمونه‌ای درخشان از تعهد به علم، میهن و ارزش‌های انسانی ارائه داد. او با دستاوردهای علمی، مدیریت آینده‌نگر و مواضع شجاعانه‌اش در برابر فشارهای بین‌المللی، راه را برای نسل‌های آینده هموار کرد. شهادت او و دیگر دانشمندان هسته‌ای، اگرچه ضایعه‌ای بزرگ برای جامعه علمی ایران بود، اما به گفته رهبر انقلاب، خون این شهدا انگیزه‌ای برای ادامه مسیر پیشرفت علمی کشور خواهد بود. یاد و نام دکتر مینوچهر و همسرش، به‌عنوان نمادهایی از ایثار و مقاومت در برابر دشمنان، در تاریخ ایران جاودانه خواهد ماند.

خیال خام ترور پایان‌بخش

بررسی داده‌های پایگاه Scimago نشان می‌دهد ایران از سال ۲۰۱۷ به بعد، به‌صورت پیوسته در حال پیشی گرفتن از رژیم صهیونیستی در برخی حوزه‌های علمی نظیر مهندسی، علوم پایه و نانو تکنولوژی است؛ موضوعی که شمار زیادی از مقامات نظامی و اطلاعاتی اخیر رژیم صهیونیستی هم به آن اذعان کرده‌اند. یکی از مهم‌ترین افراد آنها سرلشکر هر تسی لیلیفی، رئیس سازمان اطلاعات ارتش اسرائیل است که در یک گفت‌وگوی محرمانه که نوار صوتی آن در اختیار روزنامه اسرائیلی هارآتص قرار گرفت، گفت: «اسرائیل وارد جنگ فناوری با ایران شده است. شمار دانشگاه‌ها و دانشجویان ایرانی از زمان انقلاب اسلامی در سال ۱۹۷۹ تاکنون ۲۰ برابر شده. این در حالی است که رشد و توسعه علمی اسرائیل در این مدت فقط ۳/۵ برابر شده است.»

این نخستین‌بار نیست که دشمن تلاش می‌کند با ترور دانشمندان و نخبگان، ریشه‌های پیشرفت علمی ایران را خشک کند. پیش از این نیز دانشمندان هسته‌ای کشور هدف قرار گرفتند و افرادی به شهادت رسیدند که افکار ی بلند در سر داشتند. با این حال، تجربه نشان داده که هر شهید علمی، نه پایان یک مسیر، بلکه آغاز راه صدها دانشجوی مشتاق بوده و سایر دانشمندان ایرانی نیز با وجود تحریم، انزوا و فشارهای سیاسی، اجازه توقف رشد علمی کشور را ندارند.

بر اساس گزارش‌های علمی مستجی گردآوری‌شده توسط معاونت پژوهشی وزارت علوم، پنج شهید دانشگاه شهید بهشتی، آقایان فقهی، طهرانچی، عباسی، مینوچهر و ذوالفقاری در بازه زمانی ۱۹۹۶ تا ۲۰۲۵، مجموعاً ۵۵۵ مقاله علمی در معتبرترین نشریات بین‌المللی منتشر

دکتر مینوچهر که کارشناسی و کارشناسی ارشد خود را در رشته فیزیک دریافت کرده بود، راهی روسیه شد و تحصیلاتش را در رشته مهندسی هسته‌ای ادامه داد و مدرک دکترای خود را از دانشگاه مسکو در یافت کرد و سپس به ایران بازگشت و به تدریس در دانشکده مهندسی هسته‌ای دانشگاه شهید بهشتی مشغول شد

کرده‌اند. این آثار در مجلات دارای داوری تخصصی، نمایه‌شده در پایگاه‌های معتبر جهانی و برخوردار از ضریب تأثیر علمی بالا به ثبت رسیده‌اند. بخش عمده این تولیدات علمی در حوزه‌هایی نظیر ایمنی پرتویی، تصویربرداری صنعتی، نانو فناوری، انرژی صلح‌آمیز، محیط زیست و مواد نوین کاربرد ی بوده و تمرکز پژوهش‌ها، به‌جای ابعاد نظامی، کاملاً معطوف بر ارتقای زندگی انسان‌ها و حل مسائل عمومی کشور و جهان بوده است.

همین مسئله سبب شده رژیم‌ی که همواره کوشیده خود را به‌عنوان «پایگاه دانش و فناوری در خاورمیانه» معرفی کند، حالا با واقعیتی مواجه باشد که به‌سادگی نمی‌تواند آن را نادیده بگیرد؛ جوانان ایرانی در حال عبور از آن مرزهای علمی هستند که غرب سال‌ها در انحصار خود می‌دانست. در چنین شرایطی، دور از ذهن نیست که رژیم صهیونیستی از این قدرت تلخ‌تر از شکست در میدان نبرد است.

شهادت نخبگان گرچه جامعه علمی را داغدار می‌کند، اما پیشرفت آن را متوقف نمی‌سازد. سرمایه هسته‌ای ایران اسلامی، نیروی انسانی است که به‌صورت تجزیه و نسل‌به‌نسل از استاد به شاگرد منتقل شده و امروز طیف وسیعی از دانشمندان جوان ما در حوزه‌های مرتبط و مختلف و عرصه دانش و فناوری هسته‌ای در حال فعالیت هستند و این چرخه بیش از پیش ادامه می‌یابد. بنابراین علم مطلقاً نابودشدنی نیست و تلاش‌های مذبحخانه رژیم صهیونیستی برای ضربه زدن بر پیکره علمی کشور از طریق ترور دانشمندان فقط ظاهر ماجراست.

علم هسته‌ای در ایران بومی‌سازی شده و ما آن را از کسی نگرفته‌ایم. سالتاریف‌فیهایی که امروز می‌چرخد، محصول دانش توآن داخلی است. حتی اگر برخی از دانشمندان ما را ترور کنند، گرچه دردناک است، اما آن‌ها در دانشگاه‌های ما نیرو تربیت شده که این مسیر ادامه خواهد یافت و چراغی که روشن شده، دیگر خاموش‌شدنی نیست. بنابراین، ترور دانشمندان، حمله به دانشگاه‌ها و هدف قرار دادن نخبگان ایرانی، تلاشی مذبحخانه از سوی دشمنی است که می‌داند شکست واقعی در میدان علم، به‌مراتب تلخ‌تر از شکست در میدان نبرد است.

حمله به دانشگاه‌ها و ترور دانشمندان، حمله به آینده، حمله به امید و تلاش برای توقف تولید اندیشه است. ترور نخبگان علمی، نه‌فقط در ابعاد انسانی، بلکه در سطح راهبردی، نوعی پروژه خاموش‌سازی توسعه خودکفای علمی به‌شمار می‌رود که پیامدهای آن فراتر از مرزهای ایران است. اما واقعیت این است که دشمنان ایران، حتی اگر بتوانند یک چهره علمی را خاموش کنند، نمی‌توانند جلوی تکثیر اندیشه و پویایی جامعه دانشگاهی کشور را بگیرند. زیرا علم، برخلاف ابزار نظامی، در دل‌ها و ذهن‌ها ریشه دارد و این ریشه‌ها، با خون جوانان این سرزمین آبیاری شده است.

در هر حال، ایران چندین دهه است که به‌خوبی یاد گرفته چگونه روی پای خود بایستد، اما آنچه بار دیگر به ما ثابت شد، سکوت نهادهای بین‌المللی مسئول در برابر این جنایات بود. در واقع سازمان‌های بین‌المللی که موظف به حمایت از آزادی علمی، امنیت دانشمندان و حق تحصیل هستند، در برابر هدف قرار دادن جامعه علمی کشور هم تنها نظاره‌گر بودند. این سکوت، نه صرفاً بی‌عملی، بلکه نشانه‌ای از استنادرد دوگانگی است که سال‌هاست گریبانگیر روابط جهانی شده. اگر کشوری غربی شاهد حمله موشکی به دانشگاه‌هایش بود، آیا جهان همچنان سکوت می‌کرد؟ اگر ۳۰۰ تن به زخا از اروپا یا آمریکا قربانی ترور می‌شدند، آیا رسانه‌ها و نهادهای بین‌المللی چنین بی‌تفاوت می‌ماندند؟ اما همه در برابر این اتفاقات تلخ و ناجوانمردانه در ایران زبان به دهان گرفتند و هیچ‌گونه واکنشی نشان ندادند.

دکتر مینوچهر با ایمانی راسخ و عزمی استوار، همواره بر اهمیت خودکفایای علمی و فناوری هسته‌ای تأکید داشت و معتقد بود که این دانش، کلید اقتدار ملی و امنیت پایدار ایران است. قهرمانان امروز، لزوماً در میدان جنگ نیستند، بلکه قلب‌هایی در تپش دارند که بی‌صدا، بی‌ادعا و بی‌درنگ در آزمایشگاه‌ها برای سربلندی ایران تلاش می‌کنند. او یکی از این دلایران خاموش بود که با لباس سفید و خون سرخ، در خط مقدم علم و دانش ایستاد.

مینوچهر نه با اسلحه، بلکه با دانش و اندیشه خود، مانع نفوذ دشمن شد و در خطوط فرم‌ز علم به شهادت رسید. دشمن به خوبی می‌دانست که پیشرفت ایران، از اتاق‌های فکر، لوله‌های آزمایش و سلول‌های بیولوژیکی می‌گذرد و به همین دلیل، او را هدف قرار داد؛ همان‌طور که بسیاری از فرزندان بی‌سپر وطن هم مورد هدف او قرار گرفتند. دکتر مینوچهر به‌عنوان قهرمانی از جنس ستارگان، سوخت تا وطن روشن بماند و ناشی در کهکشان علم و شهادت درخشید.

امروز راه او و دیگر شهیدای هسته‌ای، چراغی فراوری دانشمندان جوان کشور است با ادامه این مسیر پرچالش اما افتخارآفرین، ایران را از وابستگی به دشمنان بی‌نیاز سازد. خون پاک این شهیدان، نه‌تنها باعث توقف برنامه‌های هسته‌ای ایران نخواهد شد، بلکه انگیزه‌ای مضاعف برای پیشرفت‌های بیشتر در این عرصه است. یاد و خاطره این اساتید شهید، همواره در قلب ملت ایران زنده خواهد ماند. شهید دکتر عبدالحمید مینوچهر، دانشمند هسته‌ای ایران که عمرش را صرف خودکفایی کشور کرد، امروز با خون خود، مهر تأییدی بر استقلال علمی ایران زد.